

George COCA

RĂVĂȘITE GÂNDURI...

unele și de prin excursii

EDITURA

03.03.2015

De ziua de naștere a Domnului Iliescu

Măi popor român, cât de prost poți să fii să primești un pix de un leu, care costă milioane de euro pentru întreaga țară, când mulți dintre membrii poporului nici nu folosii pixuri sau unele dintre ele nici nu au pastă sau au pasta uscată.

Pentru ce suntem așa de proști?

Tata avea pe cap patru șepcuțe de la patru partide. Fiecare dintre aceste partide îl plimbase la Ruse și omul a luat șepcuțele. Ce faci, măi popor român cu umbrelele din China care se strică la prima ploaie?

Ce faci, măi popor român cu atâtea milioane de brichete care costă bani mulți?

De ce te lași păcălit de pixuri, brichete, găleți, trico-uri, șepcuțe, umbrele?

Ce faci, tată?

El răspunde: staționar!

Românilor le place să clevească, să trăncănească. Atenție! Este deosebire între clevețeală și trăncăneală.

Ne relaxăm clevetind și trăncănind. Fiecare avem în familie câte o persoană căruia îi spunem „Trăncănici”.

Ne place tare mult și caterinca.

Respect p Viața e ca un vis, uneori frumos, alteori umbrit de norii tristeții!

Un om poate avea totul neavând nimic și nimic având totul.

Rareori însă ne gândim la ceea ce avem, dar mereu la ceea ce ne lipsește.

Să fii mai mult decât fericit!

La muți ani! 23 aprilie 2015 G.

15.03.2015

Neseros de sărbători

Îmi pare rău că am păcălit un puștiulică. Anul trecut de sărbători, ca de altfel în fiecare an, sună copiii din bloc la ușă pentru urări.

Multă lume nu îi primește. Eu mă bucur când îmi sună la ușă și le deschid tuturor.

Puștiul meu este un simpatic. Ține cu Steaua. Sunt trei colindători, dar el este șeful pentru că strânge banii. După urările de rigoare îl întreb dacă va veni și anul viitor.

- Bineînțeles că da, răspunde puștiul!

- Dacă nu vii, să știi că mă supăr pe tine!

În octombrie mă mut la curte în alt cartier, iar puștiul o să vină la ușă de sărbători. Eu nu o să îi mai răspund. Ce o să zică el? O să zică că nenea George este

neseros de sărbători!

Conducătorii noștri au fost, Cel Bătrân, Cel Viteaz, Cel Mare, Cel Cumplit, Cel mai Iubit, Cel Sărac dar Cinstit, Cel Stropit cu Cerneală, Cel Chel. Acum îl avem pe Cel Înalt care de la înălțimea sa ne spune cum se face lucrul bun. Am mai avut pe Emanatul, Cel mai Iubit, Ciuruitul, Împușcatul.

17.03.2015

De ziua mamei

La Beciul Domnesc nu mai sunt locuri de cazare pentru reținuți și arestați.

Cică zice unul: dacă în arest nu mai sunt locuri, să facem aresturi în fostele unități militare. Deci noi, militarii, oarecum eram un fel de arestați. Vanghelie este arestat, dar ce facem cu cei pe care i-a garantat pe afișe?

Pe tine nu te pot iubi

Oricât mi-ar cere inima

Tu ai fost și vei fi mereu

Soția prietenului meu.

Dar nimeni nu a spus: pe tine nu te pot iubi pentru că ești prietena soției mele.

05.06.2015

Levallois Perret

Levallois-Perret este un oraș în Franța, în departamentul Hauts-de-Seine, în regiunea Île-de-France.

Sunt de două zile în acest mic orașel unde lucrează și locuiește Mădălina.

Am impresia că mă aflu împreună cu toți pe care îi văd pe stradă în vacanță. Orașelul este unul de vis, exclusivist, unele dintre apartamente ajungând chiar și la un milion de euro.

Blocul unde locuiește Mădălina îmi dă senzația unui hotel de patru stele. Sena este aproape. De dimineață, fuga pe malul ei!

RĂVĂȘITE GÂNDURI... unele și de prin excursii

L-am cunoscut pe Ghion (așa știu eu să pronunț). Mi se pare un tip foarte ok, puțin rușinos, timid dar cu niște ochi și o privire sinceră.

La aștia la muncă e cam așa: te duci pe la 09.30, stai până pe la 12.30 după care o oră și jumătate pe la terase, tolăniți pe iarbă sau se duc acasă, apoi muncă până seara târziu.

Astăzi la prânz am servit masa cu Rene Jean un tip din Madagascar care a stat zece ani în România pe vremea lui Ceaușescu. Vorbește bine românește. A stat în perioada 1980-1989 și a plecat cu câteva luni înainte de revoluție. Vorbește foarte frumos despre România și despre români.

06.06.2015

Roland Garros

Turneul de tenis de la Roland Garros (în franceză Les Internationaux de France de Roland Garros sau Tournoi de Roland-Garros) este unul din cele mai importante turnee internaționale de tenis și se desfășoară pe parcursul a două săptămâni, între mijlocul lunii mai și începutul lunii iunie, la Paris, în complexul sportiv Roland Garros (numit astfel în onoarea eroului aviator francez cu acest nume). Este cel de-al doilea turneu de Mare Șlem din calendarul competițional mondial. Este unul din cele mai prestigioase momente sportive ale anului, bucurându-se de mediatizare în toată lumea și devenind unul din cele mai populare evenimente din tenis (și din sport, în general). Este cel mai puternic turneu pe zgură. Turneul apare atât în calendarul ATP (turneu masculin), cât și în cel WTA (turneu feminin). Tot în aceeași perioadă au loc întreceri de dublu feminin, dublu masculin, dublu mixt și juniori.

Numele oficial al competiției în limba franceză este Les Internationaux de France de Roland Garros sau Tournoi de Roland-Garros („Internaționalele franceze Roland Garros” sau „Turneul Roland Garros” în limba română). De asemenea, acest turneu este cunoscut și sub denumirea de „Openul Francez” sau „Roland Garros”.

Această competiție a început în 1891 ca turneu național, cu denumirea de Championat de France International de Tennis. Primul turneu feminin s-a desfășurat în 1897. În 1912, turneul francez s-a desfășurat pe o suprafață diferită (la acea vreme, tenisul se juca pe gazon), zgură roșie („terre battue”), fabricată din resturi de cărămidă roșie. Până în 1924, accesul la turneu a fost permis doar jucătorilor de tenis înregistrați în Franța.

În 1925, Turneul Francez „s-a deschis” competitorilor internaționali, desfășurându-se pe iarbă, locurile alternând între Racing Club de France și Stade Francais. După ce „Mușchetarii”, cunoscuți sub numele de „Philadelphia Four” (René Lacoste, Jean Borotra, Henri Cochet și Jacques Brugnon) au câștigat Cupa Davis pe târâm american în 1927, francezii au decis să își apere titlul în 1928 pe o arenă nouă de tenis, la Porte d'Auteuil. Noua arenă a fost numită după Roland Garros, un pilot francez din Primul Război Mondial. Noul Stade de Roland Garros, alături de terenul principal, botezat Terenul Philippe Chatrier în 1988, a găzduit întrecerea din Cupa Davis.

Între 1945 și 1947, Turneul Francez a fost ținut după Wimbledon, făcându-l al treilea turneu de Mare Șlem al anului.

În 1968, Campionatul Francez de tenis a devenit primul turneu de Mare Șlem care a devenit open, îngăduind

atât amatorilor, cât și profesioniștilor să participe.

Din 1981, noi premii au fost introduse: Prix Orange (pentru meciul care demonstrează cel mai bine sportivitatea și atitudinea cooperativă cu presa), Prix Citron (pentru jucătorul care dă dovadă de cea mai puternică tărie de caracter și personalitate) și Prix Bourgeon (pentru jucătorul-revelație al anului).

Din 2006, ca o noutate, turneul a început într-o duminică prin 12 partide de simplu jucate pe cele trei arene principale. În plus, în ajunul debutului turneului, are loc tradiționala expoziție de o zi a lui Benny Berthet, al cărei profit este destinat asociațiilor de caritate.

În martie 2007 s-a anunțat faptul că turneul va oferi aceleași premii în bani, atât pentru bărbați, cât și pentru femei, pentru prima dată în lume.

Suprafața de zgură încetinește mingea și produce un salt al ei mai mare, în comparație cu terenurile de iarbă sau cu cele tari. Astfel, serviciile puternice și voleurile sunt dezavantajate, făcând mai greu turneul pentru jucătorii ce se bazează pe ele. De exemplu, Pete Sampras, jucător cunoscut pentru serviciile sale extrem de puternice, nu a câștigat nici un Open Francez (neajungând nici măcar în vreo finală). De asemenea, John McEnroe, Stefan Edberg și Boris Becker, trei jucători clasici care se bazau pe servicii puternice și returnuri din voleu, nu au câștigat acest turneu.

De cealaltă parte, jucători care se adaptează mai bine pe suprafețe încete, precum Björn Borg, Ivan Lendl, Rafael Nadal sau Mats Wilander, au avut parte de mari succese la acest turneu. În era Open, singurii jucători care au câștigat atât Roland Garros-ul cât și Wimbledon-ul (jucat pe o suprafață mai rapidă – iarba) sunt Roger Federer, Rod Laver, Jan Kodeš, Björn Borg, Andre Agassi și Rafael Nadal.

Drumul cu metrul până la arenă. Când am intrat pe poartă mi-au dat puțin lacrimile. Este ceva deosebit, un eveniment care face înconjurul lumii. Totul este impresionant în jurul arenelor. Niște ecrane mari și saltele cu Roland Garros pe care stai tolănit și vezi meciul.

Ne-am întâlnit cu Domnul Ion Țiriac și am făcut o poză cu dânsul. Era foarte plictisit. Arena centrală este foarte mare. Chiar și pentru francezi este o mare realizare să meargă la acest turneu.

Am văzut un set din Djokovici cu Murray. S-a calificat sârbul. Apoi finala de dublu, frații Brayan cu Dodig și Melo care au câștigat.

A doua zi, finala Djokovici cu Wawrinka 4-6, 3-6, 4-6.

Sârbii, sus în tribune, unde biletul era mai ieftin, elvețienii mai la mijloc, unde costă scump cu pălăriile pe cap.

Djokovici plânge, dar nu pentru că iarăși nu a câștigat turneul, ci pentru că i-a dezamăgit pe sârbii lui din

Frânțuzaicele sunt frumoase, dar au sânii mici, alea cu țățele mari au și buze mari, și sunt de altă culoare.

Metroul la ăștia cu toate liniile sale e cam urât, dar când ei construiau liniile de metrou, noi pierdeam un prim război mondial.

Eu am impresia că străinii ăștia comit infracțiuni, iar când îi supără ai noștri cu care comit infracțiuni, dau ordin la parchet.

În metrou, câteva acordeoane de la noi. Să nu vă deranjeze pentru că vă cântă melodii frumoase pe când voi ați venit cu totul peste noi, ne-ați luat industria, agricultura. Acordeioanele, viorile și saxofoanele nu le-ați luat ca să putem veni și noi să vă cântăm la ureche prin metrou.

Ne-ați luat energia, pământul, combinatele, fabricile de cămăși, de costume, combinatele de porci, ne-ați luat livezile și ne-ați adus magazinele voastre pline de alimente care nu au gust.

Nu contează dacă ai bani, ci contează atitudinea pe care o ai față de bani.

Am fost la restaurant. Am băut 14 mililitri de vin. Era un păhăruț. Trebuia să uzi o buză și să o lipești de cealaltă.

06.08.2015

Recurs pamflet

Am fost angajat de un domn locotenent-colonel să îl asist și să asigur reprezentarea în fața Consiliului de Onoare la sediul Ministerului Apărării Naționale.

În completul legal constituit, președintele, o persoană militară marcantă, Șeful Direcției Juridice cu încă doi șefi de secții de prin această structură juridică.

Cea mai înaltă, un fel de minister al justiției din Ministerul Apărării Naționale. Mă bucuram oarecum pentru că o să ajung prin fostele săli și birouri pe unde lucrasem odinioară, acum însă într-o altă postură, cea de avocat. După ce închei contractul cu acuzatul indisciplinat care dăduse dovadă de lipsă de respect față de comandanții și șefii ierarhici deoarece făcuse un raport în care își arăta nemulțumirile față de modalitatea de acordare a unor recompense, formulez o cerere respectuoasă către Președintele Consiliului prin care solicit un termen rezonabil pentru studierea dosarului. Drept este că cererea fusese înregistrată vinerea la ora 12.00. La ora 12.19 primesc un fax de la Numitul Președinte care cu regret îmi respinge cererea. Ce regrete vei avea matale după asta! Acuzatul indisciplinat îmi spune că are informații că soluția ar fi deja luată, adică retrogradarea din funcție. Personal nu